

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/48/2018
Identifikačné číslo spisu: 4114010611
Dátum vydania rozhodnutia: 13.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4114010611.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného I. M. a spol. pre pokračujúci obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, spáchaný v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 7. júla 2016, sp. zn. 4To/12/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného I. M. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra z 27. novembra 2015, sp. zn. 2Tk/1/2014, bol obvinený I. M. uznaný za vinného v bodoch 1) a 2) zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby a peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., spáchaný v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Tr. zák., v bode 2) spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák., čiastočne dokonaný, a to na tom skutkovom základe, že

v bode 1.) v období najneskôr od mesiaca február 2013 až do mesiaca marec 2013 ponúkal na predaj falšované bankovky meny Euro v rôznych nominálnych hodnotách, pričom dňa 03. marca 2013 na čerpacej stanici OMV „F.“ nachádzajúcej sa na diaľnici S. pri osobnom stretnutí s B. H., vystupujúcim v pozícii agenta PZ a predstierajúcim záujem o kúpu týchto falšovaných Euro bankoviek v nominálnych hodnotách 20 €, 50 € a 100 € v celkovej sume najmenej 100.000,- eur s tým, že k odovzdaniu týchto falšovaných bankoviek agentovi PZ napokon nedošlo, z dôvodu problémov súvisiacich s ich zabezpečením a distribúciou,

v bode 2.) v období minimálne od mesiaca máj 2013 až do dňa 19. septembra 2013 ponúkal na predaj falšované bankovky amerického dolára (ďalej len „USD“) v nominálnych hodnotách 100,- USD, ktoré mu mala zabezpečiť doposiaľ nestotožnená osoba, pričom v dňoch 06. mája, 21. júna a 19. septembra 2013 na čerpacej stanici OMV „F.“ nachádzajúcej sa na diaľnici S., pri osobných stretnutiach s B. H.,

vystupujúcim v pozícii agenta PZ a predstierajúcim záujem o kúpu týchto falšovaných bankoviek, opakovane ponúkol a sľúbil B. H. odpredaj týchto falšovaných bankoviek v celkovej hodnote 30.000,- USD s tým, že pri osobnom stretnutí uskutočnenom dňa 06. mája 2013 predal B. H. ako vzorku 2 kusy týchto falšovaných bankoviek USD v nominálnych hodnotách 100,- USD, pričom podľa odborného posudku Národnej banky Slovenska sa jednalo o falzifikáty so stupňom kvality vyhotovenia „3“ - podarený falzifikát, avšak k odovzdaniu bankoviek v hodnote 30.000,- USD napokon nedošlo, z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na strane obžalovaného.

Za to bol obvinený I. M. podľa § 270 ods. 3 Tr. zák., zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a nezistiť žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., po použití § 39 ods. 2 písm. a) Tr. zák., pri aplikácii § 39 ods. 3 písm. c) Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obvineného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali odvolania prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre i obvinený I. M.. Krajský súd v Nitre o nich rozhodol uznesením zo 7. júla 2016, sp. zn. 4To/12/2016, tak, že obe odvolania podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obvinený I. M. podal prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Pavla Gráčika dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu zo 7. júla 2016, sp. zn. 4To/12/2016. Ako dovolacie dôvody obvinený uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por.

Uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený I. M. predovšetkým namietal, že pri posudzovaní jeho trestnej zodpovednosti mali sudy zohľadniť len dokonanie skutku vo vzťahu ku dvom stodoárovým bankovkám, ktoré odovzdal agentovi Policajného zboru, nakoľko v súvislosti so sľubovanými množstvami ďalších falšovaných bankoviek absentovali akékoľvek dôkazy. Poukázal na doktrínálny výklad ustanovenia § 13 ods. 1 Tr. zák., ktoré sa týka prípravy na zločin.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený rozporoval nespôsobilé podmienky na spáchanie činu v rozsahu kladenom mu za vinu. S tým, že predmetný skutok nemohol spáchať vo väčšom rozsahu podľa § 270 ods. 3 písm. b) Tr. por., keďže vopred vedel, že nie je schopný spáchať skutok v takomto rozsahu a ani to nemal v úmysle.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený zopakoval svoje predchádzajúce tvrdenia, že konanie agenta považuje za provokáciu, ktoré bolo v rozpore s ustanovením § 117 ods. 2 Tr. por. Týmto konaním bol ovplyvnený rozsah trestného činu, a to bez pričinenia obvineného.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený uviedol, že nedostatočnými odôvodneniami rozhodnutí súdu prvého stupňa i súdu odvolacieho, došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu zisteného skutku. Osobitne v spojitosti s týmto dovolacím dôvodom ešte dodal, že nikdy neobchodoval s falšovými peniazmi a ani nemal možnosť si ich zabezpečiť, pričom v rámci odsudzujúceho rozsudku vzal súd prvého stupňa do úvahy absolútne nepreukázané a navyše veľmi sporne posúdené skutočnosti.

Záverom obvinený žiadal, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona z dôvodu naplnenia ním uvádzaných dovolacích dôvodov, následne v zmysle ustanovenia § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Nitre zo 7. júla 2016, sp. zn. 4 To/12/2016, ako aj predchádzajúci rozsudok Okresného súdu Nitra z 27. novembra 2015, sp. zn. 2Tk/1/2014, a aby prikázal súdu vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre, ktorý uviedol, že s

dovolacími námietkami obvineného sa vôbec nestotožňuje a je toho názoru, že u obvineného nie je daný ani jeden z ním uvádzaných dovolacích dôvodov a taktiež ani žiadny iný dovolací dôvod ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v zmysle § 392 ods. 1 Tr. por. dovolanie obvineného zamietol.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Najvyšší súd v prvom rade dáva do pozornosti ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por. podľa ktorého

dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Dovolacími námietkami, ktorými obvinený napáda odôvodnenia rozhodnutí vo veci konajúcich súdov sa tak dovolací súd nebude zaoberať.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo všeobecnosti k dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania. Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle, je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zmienená zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva (ako už bolo aj vyššie uvedené), že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) najvyšší súd uvádza, že obhajobné práva obvineného boli zachované a niet pochyb o ich zákonomnom uplatnení. V danej veci mal obvinený I. M. obhajcov vo všetkých štádiách trestného konania, pričom právo na obhajobu aktívne uplatňoval, či už prostredníctvom advokátov alebo osobne.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. tak nie je splnený.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Najvyšší súd ustálil, že na zistenie skutkového stavu v tejto veci boli súdom všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom a zároveň v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. náležite vyhodnotené. To platí aj vo vzťahu ku namietanému konaniu agenta, ktoré bolo v súlade s ustanovením § 117 ods. 2 Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nie je splnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Ku tomuto dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., najvyšší súd len uvádza, že trest bol obvinenému uložený v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol mu uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa za prejednávany trestný čin uložiť.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade

dvojinštančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia obvineného I. M., ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, a preto sa ani nimi nie je potrebné bližšie zaoberať.

Pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného, najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie I. M. bolo subsumované pod správnu skutkovú podstatu.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.